

[Indenrigsministeren]

hvilke undersøgelser indenrigsministeren eventuelt ville foretage.

Jeg kan oplyse, at sagen fortsat er under behandling i socialministeriet, hvor den senest har beroet på, at bestyrelsen for børnehaven »Stærevænget« efter at have haft lejlighed til at gøre sig bekendt med de dokumenter, der var tilvejebragt i forbindelse med sagens behandling, ønskede at fremsætte bemærkninger hertil. Disse bemærkninger er nu indkommet til socialministeriet.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (21/11 78) af:

Ole Olsen (SF):

»Hvad agter ministeren at gøre ved de uheldige konsekvenser, som bestemmelserne om procentvis nedsættelse af personfradraget (kildeskattelovens § 37 C, stk. 1) medfører for personer, som i perioder modtager sociale ydelser?«

(Spm. nr. 265).

Begrundelse.

I forbindelse med bistandslovens ikrafttræden 1. april 1976 blev det ved lov af 28. april 1976 bestemt at fritage de transbestemte, sociale ydelser for skat. I stedet blev det besluttet at nedsætte personfradraget procentvis i forhold til den sociale ydelses størrelse. De nærmere regler herfor er uddybet i skattedepartementets cirkulære af 26. januar 1977.

Umiddelbart kan det synes rimeligt, at personfradraget nedsættes for ikke at stille de personer, der modtager bistandshjælp, bedre end andre i form af et særlig højt personfradrag resten af året. I praksis viser ordningen sig urimelig på mange områder. Som eksempler kan nævnes:

1. Langtfra alle, der kommer i arbejde, husker at give meddelelse til skattevæsenet om den sociale ydelse, hvilket ofte udløser restskat.
2. Når bistandskontoret supplerer en arbejdsindtægt, er skatteberegningen umulig at foretage, idet skattevæsenet skal vide den nøjagtige sociale ydelse til beregning af skat og bistandskontoret skal vide den nøjagtige nettoindkomst ved beregning af social ydelse.
3. Problemet bliver endnu større for militærnægtere, idet disse modtager en B-indtægt ud

over den sociale ydelse. Det komplicerer beregningen yderligere.

4. Ved éngangsydelser fra socialforvaltningen til ét bestemt forhold kan denne ydelse ødelægge familiens økonomi ved mindre udbetalt løn, således at socialforvaltningen må supplere yderligere osv.

Socialforvaltningerne har ingen mulighed for at betale restskat, og derfor er konsekvenserne af den nuværende ordning uoverskuelige.

Man kunne forestille sig problemet løst ved, at personfradraget kun blev berørt, hvis der blev ydet fuld støtte fra socialforvaltningen. Personfradraget skulle så nedsættes udelukkende i den periode, hjælpen modtages, og i de resterende måneder bevares fuldt ud. For personer, der modtager supplerende hjælp og éngangsydelser, berøres personfradraget ikke.

Besvarelse (30/11 78):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført, at ordningen med nedsættelse af personfradrag efter den nævnte lovbestemmelse i praksis viser sig urimelig på mange områder. Som eksempler herpå anføres 4 punkter. I det følgende fremsættes bemærkninger til hvert af de 4 punkter.

Vedrørende punkt 1: »Langtfra alle, der kommer i arbejde, husker at give meddelelse til skattevæsenet om den sociale ydelse, hvilket ofte udløser restskat.«

Det er rigtigt, at der som følge af nedsættelsen af personfradraget i en række tilfælde vil være behov for at ændre forskudsregistreringen for at undgå restskat. Dette vil bl.a. være tilfældet ved udbetaling af bistandsydelser til supplerende af lønindtægt eller social pension. Det kan også nævnes, at udbetalingen af sociale ydelser kan medføre overskydende skat, hvis skatteyderen har betydelige ligningsmæssige fradrag og han i en periode udelukkende har modtaget sociale ydelser. Man har været opmærksom på disse forhold allerede i forbindelse med indførelsen af den nugældende ordning, og der kan bl.a. henvises til, at der den 21. maj 1976 i en skrivelse udsendt gennem Kommunetryk til de kommunale skattevæsener er peget på, at det kan være hensigtsmæssigt at træffe aftale med